

2. גם סר, גם שר: על פעילותי ללא לאות למען יהודים נרדפים ברחבי העולם קיבלתי את תואר האבירות Sir מהמלכה ויקטוריה (האישה, לא הספינה). אות הכבוד עבר עיבור ל"שר" במשמעות העתיקה של המילה, יעני "רם ונישא". מצחיק קצת, כי הייתי כל כך Down to earth, אבל חאלס עם הבילד-אפי: הגעתם עד לפה רק כדי לקרוא מה כבר עשיתי שזיכה אותי בשיר מאת חיים חפר (מודה שהייתי מעדיף ביצוע של ברי סחרוף, אבל לא רוצה להישמע כפוי טובה).

4. בארץ ישראל ביקרתי לא פחות משבע פעמים, בכולן הרעפתי תרומות על הישוב היהודי בהולילנד. בביקור הראשון התחזקתי והתחלתי לשמור מצוות באדיקות, וכך גם יהודית שלי, שליוותה אותי כשותפה פעילה כמעט בכל מסעותיי. מאותו רגע לקחנו איתנו לכל מקום שוחט, וכשאכלנו בחצרות מלכים - הבאנו איתנו מנציץ וכלי אוכל. נשבע. ההתקלות הראשונה עם ארץ חמדת אבות הייתה קשוחה: עוני מחפיר, אקלים למות, כמובן שחליתי, ובשביל גראנד פינאלה - בדרך חזר תקפה אותנו בטעות אנייה עות'מאנית. לשאר הביקורים הגענו מוכנים, בלי פנטזיות מזרחיות בראש, ועשינו כל שביכולתנו כדי לשפר את מצב הישוב. על קצה המזלג הברשי, עזרנו לשיקום צפת אחרי רעידת האדמה של 1837, סייענו ברכישת אדמות ובפיתוח חקלאות, חילקנו תרופות, נתנו מענקים לתושבי הארץ, הקמנו בתי מלאכה ומוסדות רפואה ובערך כל דבר פרודוקטיבי שאפשר להקים תחת השמש. משכנות שאננים - גם פרויקט שלנו, כולל טחנת הקמח שהיום היא סכוט פרימיום לסלפי.

6. עזבו את כל הרחובות על שמי - כמה אנשים אתם מכירים שיש רחוב על שם המרכבה שלהם...? פתחו ווייז, לחצו על "אני לא העגלון", הקלידו "רחוב המרכבה" ותגלו שבאזור התעשייה חולון עשו כבוד לבובה שהראתה לי עולם. טיפה משוויץ: מודל 1816, יד ראשונה מנדבן, נבנתה בהזמנה אישית בצרפת על ידי האומן בופרה, עם הטבעת סמל המשפחה והמילה "ירושלים" בפרונט. אחרי שאמרתי לעולם "אדיוס", מרכבתי האהובה עוד עברה גלגולים רבים (ששוויים אייטם בפני עצמו) עד שהגיעה על ידי מייסד בצלאל, הצייר והפסל בוריס שץ, למבנה "בית הנכות בצלאל". ב-1986 הזוי אלמוני הצית אותה (באמא'שך?), אך היא שוחזרה על ידי איתמר נוימן. קפצו לראות, היא 100ממת.

1. בונג'ורנו! חיים משה מונטיפיורי. קו"ח במשפט: 100 שנות פילנתרופיה, אקזיט בגיל 40 ושיר אחד של יהורם גאון. ב-1784 הגחתי לאוויר עולם עפיץ ופירותי בליבורנו שבחבל טוסקנה האיטלקי, למשפחה יהודית-ספרדית טחונה עם base באנגליה. אם השם "מונטיפיורי" גורם לכם לדמיין שחקן קולנוע איטלקי עם בלורית שחורה וגומות ממיסות, אז קלעתם בול. מפעל חיי: נדבנות כלייפסטייל, שדלנות במגרש של שועי עולם וסיוע ליהודים ברחבי תבל. למדתי באנגליה, השתלמתי בתחום המסחר, עשיתי חיל כרוקר בבורסה הלונדונית, זרחתי בעולם העסקים כמו bloody מטאור והתחנתי עם יהודית כהן, ביתו היפיפיה של היהודי העשיר ביותר באנגליה דאז, לוי ברנט כהן. בסיום העשור הרביעי לחיי חברתי למשפחת רוטשילד (שהיו מהחמולה של יהודית), והוצאתי את עצמי לפנסיה מוקדמת, רק כדי להתחיל ולעבוד באמת.

3. כמו כל יהודי שקרויה על שמו שכונה שלמה מדרום לקניון עזריאלי בתל אביב וחמש שכונות בירושלים, הקמתי וניהלתי ארגונים ומוסדות צדקה חשובים למען בני עמי, ואף כיהנתי כ"שריף של לונדון", שזה סוג של סגן ראש עיר, רק בלי אקדח שתקוע בג'נס נמוך מדי. את העובדה שהייתי דמות שפורסים לפני שטיח ברוסיה, במרוקו, בגרמניה, באימפריה העות'מאנית ואיפה לא - ניצלתי לטובת אחוקיי היהודים בכל דרך שיכולתי. עלילת הדם בדמשק? סידרתי שחרור למעונים האומללים, שוויון והגנה על יהודי מרוקו רגע לפני פרעות? חזק ברזומה שלי. דאגה ליהודי רומניה ותפוצות אחרות? בשוטף של מונטי, "וכל הכבוד לשר!".

5. ב-1875, בגיל 90, ערכתי את ביקורי האחרון בישראל במרכבה, שזה בערך כמו שתחרשו את אנגליה על קורקינט ממונע בגיל 110. זקן ותשוש ובלי יהודית שלי שעלתה השמימה ב-1862. הפעם ביקרתי רק במקומות הקדושים. במבט לאחור, לא כל מפעל שהקמתי צלח, לא כל מסע שכנועים הניב "כן", אבל במאה שלמה שבה נתתי את הנשמה לעם היהודי, קצרתי הצלחות והצלתי נפשות מסביב לשעון. מגה-סלב מוערך ונערץ שאור הזרקורים היה לו תופעת לוואי בלבד. ביום הולדתי ה-100, קהילות יהודיות ברחבי העולם הרימו לכבודי כוסית, רגע קט לפני ה-reunion שלי עם יהודית (אגב, שדרות יהודית בשכונת מונטיפיורי הן על שמה, אבל הייתם עולים על זה לבד). ילדים לא היו לנו, אז נחסך לי אספירין בכתיבת הצוואה. נפטרתי ונקברתי ברמסגיט, אנגליה, אבל המרכבה? עוד המשיכה להתגלגל.